

Meilė, atverianti širdį

Meilė krikščioniškoje santuokoje nėra paprasta: ji pakylėta į aukštybes ją lydinčios Dievo meilės.

2006-10-17

Katalikų Bažnyčios Katekizme rašoma: „*Santuokos sakramento malonė skirta tobulinti sutuoktinių meilei.*“ Paskui priduriama: „...*ir mylėti vienas kitą nežemiška, švelnia ir gilia meile.*“ Toliau pabrėžiama šios sąjungos reikšmė: santuokinė meilė apima visą žmogaus esybę –

kūniškumą ir instinktus, jausmų ir emocijų jėgą, dvasios ir valios troškimus; ši sąjunga tokia be galo artima, kad sutuoktiniai tampa ne tik vienu kūnu, bet ir viena širdimi bei siela.

Šiuo siekiu Dievas mums ir vėl suteikia tokią didžią galimybę, kad prieš kurią nublanksta visi maži mūsų troškimai; ji į visumą sujungia visus žmogiškosios esybės elementus, kurie, kaip jau minėjome, yra pagrindas laimei pasiekti. Dieviškoji malonė siekia apimti visą žmogaus esybę: protą, valią, siekius, kūną ir sielą. Ši nepaprastai sudėtinga žmogiška savastis ir prisiima meilės ryšį.

Šv. Chosemarija mokėjo mylėti kiekviena širdies skaidula ir kiekvienu sielos virptelėjimu. Jo kilni aistra buvo tokia stipri, kad kartais jam neleisdavo užmigti. Dievas jo sielą sukūrė didesnę už kitų, kad joje

tilptų jo dukterys ir sūnūs, Bažnyčia ir visa žmonija. Papasakosime vieną ir daugybės nutikimų. Sykį rytą koridoriuje jis sutiko vieną savo vaikų, gydytoją, ir šis jo paklausė, ar tąnakt gerai išsimiegojęs. Užuoat atsakęs, šv. Chosemarija jam patikėjo paslaptį: **„Aš jus visus taip myliu, kad visada galvoju apie kurį iš savo vaikų. Myliu jus tėvo, motinos... ir močiutės širdimi! Kartais mano mintyse kyla sumaištis: nebežinau, ko turi reikalauti tėvas, ką suprasti motina ir ką leisti močiutė.“**

„Šiuos žodžius apgalvojau melsdamasis ir suvokiau, kad ne vaikai skirti tėvams, o tėvai – vaikams. Šią tiesą be galo dažnai kartoju kitiems ir pats pirmasis turiu ją taikyti sau... Pranašu Ezekieliu dėtas, nebūčiau prašęs Viešpačio, kad akmeninę širdį pakeistų žmogiška, o atvirkščiai: kad vietoj manosios žmogiškos širdies duotų akmeninę!

Tada, vaike mano, miegočiau per naktis kaip užmuštas!“ Ar tokia begalinė meilė dieviška, ar žmogiška? Argi galėtumėm skųstis, kad neišsimiegam per savo vaikus, mažus ar didelius?

Vyras ir moteris dar turi žinoti, kad **žmogiška meilė, tikroji žemiškoji meilė mums leidžia pajusti dieviškąją**. Skaitant šiuos šv. Chosemarijos žodžius, reikia turėti omeny, kad jie nuskambėjo jo pamoksle, skirtame Jėzaus Širdžiai. Prieš tai papasakojome, kas įvyko anksčiau. „**Dievas mums nesako: vietoj širdies aš jums duosiu tyros dvasios valią. Ne: Jis mums duoda širdį, kūnišką širdį, kokią turėjo ir Kristus**“. Pamoksle šv. Chosemarija vėl pakartoja savo nuolatinę mintį. „**Neturiu vienos širdies, kuria mylėčiau Dievą, o kitos – kuria mylėčiau žemiškuosius žmones**“. Kas nėra pajėgus savo vyro/žmonos mylėti žmogiška meile ir švelnumu,

tas rizikuoja meilę Dievui suprasti kaip šaltą meilę be gyvybės, „**kaip skudurinę lėlę**“ ar „**nelanksčią kaip kartonas**“. Opus Dei įkūrėjas labai vaizdžiai kalba apie dievišką meilę žmogiškąją meilę apibūdinančiais žodžiais: „apsvaigimas“, „aistra“, „beprotybė“, „pamesti galvą“, „burkuoti“, „pulti glėbin“. Šiuos žodžius jis ne šiaip vartoja, o prisijaukina ir šitaip mums parodo, kad minėtuose žmogaus jausmuose – kaip mes sakome „širdyje“ – turi slypėti santarvė, kurią meilė išplečia iki begalybės.

„**Turėkit širdį, turėkit širdį!**“ – šv. Chosemarija daugelį sykių, kartais net griežtai skelbė, kaip būtina turėti širdį. **Graudu, kad yra jos neturinčių. Šie nelaimėliai taip ir neišmoko švelniai mylėti.** Mylėdamas nebūsi paviršutiniškai sentimentalus: meilė pakeičia žmogų, tokia žmogiška ir dieviška meilė atveria naujo gyvenimo Žemėje

galimybę, o prievolių nelankstumas po truputį užleidžia vietą laimei mylėti ir būti mylimam. Širdis atveria savo kerteles siekdama pažinti naujus klodus.

Vienoje iš Opus Dei įkūrėjo biografijų rašoma: „Vieną 1960-ųjų vasario dieną, šnekučiuodamasis su savo vaikais filosofais ir teologais apie laisvę kaip pažinimo variklį, juos nustebina šiuo pamąstymu: **„Širdis visada greitesnė už protą. Protas seka iš paskos. Kuris nors filosofas ims ir paklaus: o kaipgi posakis *nihil volitum nisi praecognitum*, „nieko nemylim, jei pirma nepažįstam“? Ogi būna net ir taip! Antraip kaip man paaiškintumėt meilę iš pirmo žvilgsnio, „strėlę“ po pirmosios paviršutinės pažinties?“** Labai galimas daiktas, kad taip sakydamas jis turėjo galvoje tą daugybę „strėlių“, esančių Šventuosiuose Raštuose, kurios

sužeidė jį patį, nes buvo „pametęs galvą“ dėl Kristaus.

Turėti širdį – vadinasi, jausti, kaip ji ima dažniau plakti pakeliui į namus, kuriuose laukia vyras ar žmona ir vaikai. Turėti širdį – tai susitaikyti ir stipriai apsikabinti po „audringo barnio“. Turėti širdį – tai išbučiuoti senos, akyse mirstančios žmonos veidą. Turėti širdį – tai iki paryčių laukti pareinančio vaiko ir nesibarti, o kitą dieną jam paaiškinti, kad taip daryti nedera.

Širdies kilnumas nepriklauso nuo nuotaikų ar laikinų gyvenimo tarpsnių – pavyzdžiui, nuo jaunystės. Kaip ir didžiųjų sportininkų, širdis veikia treniruodamasi: tik ir laukia tūkstančio kasdienio gyvenimo progų. Kaip ir stadione, ruoštis būna sunku, užtat sulaukiam atlygio – laimės.

Širdies didingumas mus pastebimai keičia: pirma, tampam ne tokie

priekabūs, net būdami pernelyg jautrūs. Štai ką sako šv. Chosemarija: „**Turėdamas gerą širdį ir būdamas nuoširdus, nesigraužtum ir nesinervintum dėl smulkmenų.**“

Antra, tampame dėkingi: didžiadvasė širdis yra dėkinga, o kiekvienas dėkingumo ženklas tarsi balzamas švelnina bendravimą. Mokėkim būti dėkingi už supratingą ir mylintį žvilgsnį, už tylėjimą po skubotų kaltinimų ir už galimybę patenkinti kito užgaidą.

Reikia plačios širdies, kad vienodai nešdamas gyvenimo džiaugsmą prieitum tiek prie artimo, tiek prie svetimo, kad širdies plakimas teiktų stiprybės toms rankoms, kurių Dievui reikia Jo darbams žemėje. Nes krikščioniui yra suteikta garbė duoti daugiau nei jis turi – Dievo meilę.

Reikia negailėti laiko su Dievo pagalba atrasti šią dieviškos meilės, kuri kartu yra ir žmogiška meilė,

kibirakštį: įžvelgti daugybę meilės aspektų ir ją parodyti konkrečiais darbais. Ši užduotis bėgant metams nesibaigia, tik tampa atkaklesnė: kiekvieną dieną trokštame vis daugiau. Aplinkos spaudimas toks stiprus, kad tenka meilę paversti nežemiška, antraip ji išsllys pro pirštus. Tikrai žinome, kuriuo keliu eiti. Tetrūksta juo leistis ir apšviesti daugybę keliukų, kurie iki šiol skendi tamsoje, nes niekas jiems neliudijo šviesos. **Tokia yra tikros krikščionybės paslaptis, kuriai nėra ko baimintis ateities, nes ji nuolat grįžta prie savo šaltinio ir jame atsinaujina.**
